

Arrest

nr. 164 046 van 14 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2016 met referentenummer 58989.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 juli 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 juli 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 augustus 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 september 2015.

1.3. Op 27 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 oktober 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Mashad. U komt uit een sjiiitische moslimfamilie maar u voelt zich persoonlijk niet aangetrokken tot een bepaalde gevestigde godsdienst. U gelooft wel in God. Toen u ongeveer zeven of acht jaar oud was, verliet uw vader, H.(...) R.(...) J.(...) G.(...) (O.V.6.555.427), zijn werk bij het leger of de politie. Hij begon daarop te werken als restaurantuitbater. Zo had hij achtereenvolgens een restaurant in Mashad, één in het noorden van Iran en één in Teheran. Wanneer uw vader in het noorden van Iran werkte, verbleven u, uw moeder en uw twee zussen er in een dorp bij Noor. U liep er ook school. Daarna verhuisden jullie terug naar Mashad. U weet niet welke problemen uw vader precies kende, maar herinnert u dat de politie meermaals achter uw vader kwam vragen. Op een bepaald moment merkte u dat uw vader voor een lange tijd afwezig was. U vroeg uw moeder waar hij was. Ze vertelde u dat uw vader drie weken voordien naar Turkije was vertrokken. Ze vertelde dit feit niet eerder opdat jullie conservatieve familieleden hierover niets te weten zouden komen. Vanaf het moment dat uw vader Iran had verlaten verzuurde de relatie tussen jullie en de rest van de familie, die uw moeder verwijten maakte en stelden dat het ongehoord was dat uw vader zijn gezin had verlaten. Sinds het vertrek van uw vader werden jullie niet meer lastiggevalen door de autoriteiten. U meent dat men jullie nieuwe adres niet kende. Op een avond in 2006 of 2007, bij uw terugkeer uit school, vertelde uw moeder dat jullie die avond zouden vertrekken. Jullie namen een bus naar Teheran. Vanuit Teheran reisden jullie door naar Istanbul waar uw vader reeds verbleef. In Istanbul woonden jullie in een hotel die werd uitgebaat door een Iraanse man, die uw vader er werk had gegeven. Uw moeder en u hielpen er af en toe mee. Uiteindelijk verliet uw vader Turkije. Op 12 januari 2010 diende uw vader een asielaanvraag in in België. U, uw moeder en uw twee zussen bleven achter in Istanbul en wachtten tot jullie uw vader konden vervoegen. Op 7 april 2014 nam het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van uw vader een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die op 15 september 2014 werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aan zijn verklaringen, die uw vader op geen enkel moment staaft aan de hand van bewijsstukken, die talrijke tegenstrijdigheden en ongerijmdheden bevatten, werd immers geen enkel geloof gehecht. Omwille van jullie illegale verblijf in Turkije konden noch u noch uw zussen naar school. Evenmin konden jullie legaal werken. Wanneer uw vader meldde dat hij jullie niet op legale wijze naar België kon laten overkomen besloot u om Turkije illegaal te verlaten. In de zomer van 2015 vertrok u vanuit Istanbul per boot illegaal naar Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u te voet naar Macedonië, Servië en Hongarije. Vanuit Hongarije reisde u per trein naar Oostenrijk. Vanuit Oostenrijk werd u met een wagen van een familielid van een vriend die u in Griekenland had leren kennen via Duitsland naar België gebracht. Twee dagen na uw aankomst diende u op 24 juli 2015 een asielaanvraag in. U vreest bij een terugkeer naar Iran problemen te krijgen omwille van de problemen van uw vader. Voorts vreest u sancties omdat u uw legerdienstplicht niet heeft vervuld en omdat u een tijd illegaal in het buitenland heeft verbleven. Ten slotte vreest u dat u bij een terugkeer alleen zou komen te staan omdat u geen dichte familieleden heeft die u er zouden kunnen opvangen. Omdat uw vader intussen een verblijfvergunning in België heeft gekregen wil u hem hier vervoegen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw shenasnameh (identiteitsboekje), een Belgische verblijfstitel van uw vader en een (slecht leesbare) kopie van enkele bladzijden van het Iraanse paspoort van uw moeder neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt u als minderjarige, op legale wijze, uw land te hebben verlaten omwille van problemen die uw vader, H.(...) R.(...) J.(...) G.(...) (O.V.6.555.427), zou hebben gekend. U verklaart niet precies te weten welke problemen uw vader concreet had (gehoor CGVS, p.12,20). U kende persoonlijk geen problemen en stelt dat na het vertrek van uw vader, uw moeder evenmin problemen kende in Iran (gehoor CGVS, p.18). In het kader van de asielaanvraag van uw vader werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u weliswaar verklaart dat er een foto van u in een videoclip over de demonstraties in 2009 te zien is maar dat u opmerkt dat u deze muziekvideo niet meer kan terugvinden. Ook stelt u dat u een USB-stick had met beeldmateriaal maar dat dit in het opvangcentrum gestolen is (cgvs 09.01.2014, p.10). Wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat u geen begin van materieel bewijs voorlegt betreffende uw deelname aan de demonstraties in Teheran in 2009. Al evenmin overtuigen uw verklaringen betreffende deze demonstraties. Gevraagd waarom u deelnam verklaart u dat ze “onze stem hadden gestolen” (cgvs 09.01.2014, p.6). Later tijdens het gehoor stelt u echter dat u niet stemde tijdens de verkiezingen in 2009. Daarenboven stelde u in Iran slechts één keer te hebben gestemd bij de herverkiezing van president Rafsanjani, toen u als politieagent bij een stembureau de wacht hield. U verklaart toen blanco te hebben gestemd. Nadien stemde u nooit meer. Wanneer het CGVS daarop vraagt waarom u verklaarde “ze hebben onze stem gestolen” stelt u plots dat het maar een smoes was die iedereen gebruikte om buiten te komen en het (regime) omver te werpen (cgvs 09.01.2014, p.8). Deze verklaringen roepen bijzonder ernstige vragen op, rekening houdend met uw bewering dat u bijna 900 kilometer aflegde van Mashad naar Teheran om daar te gaan betogen tegen gemanipuleerde verkiezingsuitslagen. Het voorgaande leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn.

Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw beweringen over uw deelname aan een betoging in Teheran in juni 2009, quod non, dan nog roepen uw verklaringen betreffende de modaliteiten van uw vrijlating na uw arrestatie ernstige vragen op. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u werd vrijgelaten nadat u de eigendomsakte van een huis van uw broer als borgstelling afgaf (vragenlijst cgvs p.2). Tijdens uw gehoor voor het CGVS stelt u dan weer dat u niet zeker weet hoe uw schoonbroer en uw broer u hebben vrijgekregen, dat ze u wel vertelden dat ze het huis van uw broer als borg hadden gegeven, maar dat u vermoedt dat uw schoonbroer, een kolonel bij de politie, zijn netwerk binnen de politie gebruikte (cgvs 09.01.2014, p.11). Gevraagd wat er met deze borg gebeurd is stelt u dat u het hen vroeg maar dat u het antwoord kreeg dat u er zich niet mee moest bezighouden en dat u uw leven moest verderzetten (cgvs 09.01.2014, p.11-12). Wanneer u met deze allerm minst eenduidige verklaringen geconfronteerd wordt stelt u dat dit een fout is en verklaart u dat u geen borg kon afgeven op het moment dat u in detentie zat (cgvs 09.01.214, p.14). Een van zijn vrijheid beroofde persoon kan inderdaad zijn borgstelling niet zelf regelen. Uw bewering is echter geen verklaring voor het feit dat u meer dan vier jaar na de door u voorgehouden feiten nog steeds niet op de hoogte bent of u al dan niet via borgstelling vrijkwam. Temeer omdat u verklaart contact te houden met uw familie in Iran (cgvs 09.01.214, p.12). Daarbij dient ook vastgesteld te worden dat indien u wel via een borgstelling vrij zou gekomen zijn, u hiervan geen begin van materieel bewijs voorlegt.

Verder dient gewezen te worden op uw tegenstrijdige verklaringen betreffende een huiszoeking door de Iraanse politie na uw vertrek uit Iran, die de geloofwaardigheid van uw beweringen aangaande uw problemen met de Iraanse autoriteiten verder ondermijnen. Zo stelde u op de DVZ dat de politie na uw vertrek uw ouders ondervraagd hebben (vragenlijst cgvs p.2). Gevraagd tijdens het gehoor voor het CGVS of de veiligheidsdiensten na uw vertrek naar u op zoek waren stelt u dat ze een keer aan de deur kwamen en dat uw naaste burens ondervraagd werden. Wanneer het CGVS informeert of zij nog iemand anders ondervraagd hebben stelt u het niet te weten, en vult u aan dat u zelf het gevoel heeft dat uw zus ondervraagd werd (cgvs 09.01.2014, p.13-14). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de DVZ stelt u plots dat uw broer u dat verteld had, maar dat hij zich vergist had en uw echtgenote u later vertelde dat niet uw ouders maar uw burens ondervraagd werden (cgvs 09.01.2014, p.14). Uw verklaring voor de hiervoor vermelde tegenstrijdigheid is echter weinig aannemelijk. Gezien u verklaart dat u deze informatie aanvankelijk van uw eigen broer verkreeg is het weinig geloofwaardig dat hij niet op de hoogte zou zijn dat uw en zijn ouders ondervraagd werden.

Al evenmin overtuigend zijn uw verklaringen over het verdere verloop van uw dossier na de door u voorgehouden arrestatie door de politie. Tijdens het gehoor voor de DVZ stelde u niet alleen tweemaal dat u op borg werd vrijgelaten, u koppelde deze vrijlating tevens aan uw verplichting om nog te verschijnen voor een rechtbank (vragenlijst cgvs p.2). Wanneer het CGVS hiernaar informeert stelt u dat er naar vraagt, maar dat uw broer u steeds vertelt dat u er niet meer bent, in een veilige omgeving vertoeft, en dus geen vragen moet stellen (cgvs 09.01.2014, p.12). Gevraagd of er een rechtszaak lopende is stelt u dit niet te weten en vult u aan dat uw vrienden u vertelden dat de Iraanse overheid systematisch burgers arresteerde en berechtte. Wanneer er nogmaals gevraagd wordt naar uw concreet geval en u er op gewezen wordt dat u omwille van deze problemen asiel aanvraag in België geeft u de bijzonder vage verklaring dat het dossier daar zal zijn omdat ze u gearresteerd hadden en dat dit zeker

het geval zal zijn als uw familie de borg hebben gegeven. Als het CGVS u er op wijst dat de feiten reeds vier jaar geleden zijn en u expliciet vraagt of u voor een rechtbank diende te verschijnen of nog moet verschijnen verklaart u alleen te kunnen zeggen dat zowel uw moeder als uw broer een eventuele terugkeer naar Iran steeds afraden (cgvs 09.01.2014, p.13). Een dergelijk gebrek aan interesse en precieze informatie betreffende de uw problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweringen betreffende uw deelname aan en arrestatie tijdens de protestacties in 2009 en de daaruit voortvloeiende vervolging door de Iraanse autoriteiten.

Wat betreft uw verklaring dat u van 1368 tot 1373 bij de Iraanse politie werkte en later bij het departement verantwoordelijk voor de organisatie van de grensmarkten tewerkgesteld was dient te worden vastgesteld dat u ook hiervan geen begin van materieel bewijs voorlegt (cgvs 09.01.2014, p. 6 en 15). Inzake uw verklaringen dat u in de derde maand van het jaar 1383 (21.03.2004-20.03.2005) (cgvs 20.02.2014, p.6) vanwege uw desertie uit de politiedienst een boete van 50.000 toman (cgvs 20.02.2014, p.4) kreeg opgelegd door de militaire rechtbank te Teheran en uw bewering dat u in van de elfde maand van het jaar 1381 (21.01.2003 – 20.02.2003) tot de tweede maand van het jaar 1382 (21.04.2003 – 20.05.2004) gedurende drie of vier maanden werd vastgehouden en na uw vrijlating 100 zweepslagen kreeg (cgvs 09.01.2014, p.9 en cgvs 20.02.2014, p.6) dient eveneens vastgesteld te worden dat u hiervan geen materieel bewijs overmaakt. U verklaart dat uw broer al uw documenten, zowel deze betreffende uw tewerkstelling bij de politie als de documenten betreffende de problemen die daaruit voortvloeiden, verbrand heeft na uw vlucht uit Iran (cgvs 09.01.2014, p.6).

Uw verklaringen betreffende uw veroordeling door de militaire rechtbank van Teheran overtuigen evenmin. Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS stelt u aanvankelijk dat u in het jaar 1381 of 1382 naar de rechtbank diende te gaan. Gevraagd of u dit iets exacter in de tijd kan situeren antwoordde u ontkennend (cgvs 20.02.2014, p.4). Later tijdens het gehoor beweert u plots dat u in de derde maand van het jaar 1383 uw boete diende te betalen (cgvs 20.02.2014, p.6). Over de hoogte van de boete verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u 30.000 toman diende te betalen (cgvs 09.01.2014, p.5). Tijdens het tweede gehoor beweert u dat u 50.000 toman betaalde (cgvs 20.02.2014, p.4). Hoe dan ook, wat betreft deze veroordeling en de door u te betalen boete moet worden gesteld dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het feit dat u een geldboete van enkele euro's diende te betalen vanwege uw insubordinatie tijdens uw dienst als politieagent kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Aangaande uw bewering dat u van de elfde maand van het jaar 1381 (21.01.2003 – 20.02.2003) tot de tweede maand van het jaar 1382 (21.04.2003 – 20.05.2004) gedurende drie of vier maanden werd vastgehouden en na uw vrijlating 100 zweepslagen kreeg (cgvs 09.01.2014, p.9 en cgvs 20.02.2014, p.6) dient vastgesteld te worden dat u ook deze feiten niet aantoont door middel van enig objectief bewijsstuk. Er zijn bovendien goede redenen om aan te nemen dat deze feiten zich bij een terugkeer naar Iran niet opnieuw zullen voordoen, gelet op het feit dat u na deze aanhouding en lijfstraf nog meer dan vijf jaar in Iran zou hebben verbleven. Daar u in de vijf jaar voor uw vertrek uit Iran in dit verband geen problemen meer kende kunnen ze niet worden beschouwd als element in een actuele vrees voor vervolging.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Het door u overgemaakte identiteitsbewijs (shenasnameh), uw rijbewijs en uw nationale kaart (Karte Mili) betreffen louter uw identiteit en hebben geen betrekking op uw vluchtrelaas. U verklaart dat de documenten die betrekking hebben op uw tewerkstelling bij de politie en het departement verantwoordelijk voor de organisatie van de grensmarkten en de daaruit volgende problemen allemaal werden verbrand door uw broer uit angst voor de autoriteiten. Wanneer het CGVS informeert waarom uw broer het nodig achtte om officiële overheidsdocumenten te verbranden uit angst voor diezelfde overheid geeft u de weinig aannemelijke verklaring dat u het ook niet gedaan zou hebben moest u daar zelf geweest zijn, maar dat uw broer geen kennis had van de aard van deze documenten en ze uit voorzorg allemaal verbrandde (cgvs 09.01.2014, p.6). Documenten betreffende uw arrestatie op 27.03.1389 (17.06.2009) heeft u evenmin. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat u op de DVZ verklaarde dat uw paspoort zich nog in Turkije bevond bij uw echtgenote (verklaring dvz, par. 21). Tijdens het gehoor voor het CGVS ontkent u aanvankelijk een paspoort in Turkije te hebben gehad. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen stelt u dat u toen vertelde dat deze documenten in Turkije waren, en dat u het paspoort naar België zou

proberen krijgen. Gevraagd wat het probleem met het paspoort was, gezien u uw andere documenten wel in uw bezit in België heeft, stelt u dat het paspoort in Iran is, dat u niet weet waar, en dat uw broer ook niet weet of hij het samen met de andere documenten heeft verbrand. Wanneer het CGVS informeert waarom het paspoort zich opnieuw in Iran bevond nadat u op de DVZ verklaarde dat het bij uw echtgenote in Turkije lag ontkent u dit ooit gezegd te hebben. Nochtans verklaarde u op het CGVS twee vragen daarvoor nog dat uw documenten, waaronder uw paspoort, nog in Turkije lagen (cgvs 09.01.2014, p.14-15). Uw tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen betreffende uw paspoort roepen ernstige vragen op over de wijze waarop u Iran heeft verlaten."

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees dat de autoriteiten u bij uw eventuele terugkeer naar Iran zouden viseren omdat u illegaal in het buitenland verbleef, dient te worden opgemerkt dat deze stelling een louter vermoeden betreft, niet gestoeld op objectieve feiten (gehoor CGVS, p.25). Niets wijst er immers op dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw statuut in het buitenland. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en toegevoegd in uw administratieve dossier blijkt overigens dat vele Iraniërs verblijvende in het buitenland zonder noemenswaardige problemen Iran kunnen in- en uitreizen, indien de persoon voor zijn vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten en indien hij (in het buitenland) geen activiteiten heeft gehad die het Iraanse regime kunnen schaden. U verklaarde expliciet geen problemen te hebben gekend in Iran, Iran legaal te hebben verlaten (gehoor CGVS, p.9,18) en geen lid of sympathisant te zijn van een politieke partij/organisatie (gehoor CGVS, p.12). Wat betreft uw geloof – namelijk het feit dat u enkel in een God gelooft maar niet in een religie - verklaarde u, behalve met uw ouders, uw persoonlijke gedachten over religie nooit ergens publiekelijk te hebben gedeeld (gehoor CGVS, p.2,12).

Aangaande uw militaire dienstplicht, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het tot de soevereine bevoegdheid van iedere nationale staat behoort om dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor de militaire dienst. Uw stelling geen legerdienst te hebben gedaan, en hiervoor misschien een gevangenisstraf of geldboete te kunnen krijgen, is louter hypothetisch. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat Iraniërs die in het buitenland verblijven/verbleven en geen dienstplicht hebben vervuld niet worden vrijgesteld van hun dienstplicht. Bij een (definitieve) terugkeer naar het land vallen ze onder de wetgeving van dienstplichtigen en dienen bijgevolg hun dienstplicht te vervullen. Deze regeling geldt ook voor zij die zich niet hebben aangemeld als dienstplichtige, gevlucht zijn en/of het land illegaal hebben verlaten. Gepeild naar eventuele bezwaren om uw legerdienst te doen stelde u dat u in het algemeen niets tegen legerdienst heeft (gehoor CGVS, p.25).

Dat u in Iran geen naaste familieleden heeft om u er op te vangen, omdat uw ouders in het buitenland verblijven – uw moeder en zussen in Turkije en uw vader in België- en u bij uw vader in België wenst te blijven (gehoor CGVS, p.25), betreft een louter persoonlijk motief dat niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsboekje bevestigt enkel uw identiteit, nationaliteit welke niet ter discussie staan. Evenmin wordt de identiteit en verblijfsstatuut van uw vader in twijfel getrokken. De gedeeltelijk leesbare kopie van enkele bladzijden van het paspoort van uw moeder bevat enkel haar identiteitsgegevens en de identiteitsgegevens van haar kinderen, niet meer niet minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie. Hij voert hierbij aan dat hij reeds meer dan

7-8 jaar niet meer in Iran woont en dat hij bij een eventuele terugkeer hij het risico zal lopen op vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn lang verblijf in buitenland en omwille van het verblijf en de activiteiten van zijn vader in België.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, werpt verzoeker vooreerst op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat hij na vertrek van zijn vader geen problemen kende in Iran en benadrukt hij dat hij samen met zijn gezin verhuisd is naar een andere plaats.

Daarnaast meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat hij zich niet aangetrokken voelt tot een bepaalde gevestigde godsdienst. Hij verwijst in dit verband naar een beslissing van de asielinstantie in het Verenigd Koninkrijk waarin een Afghaanse asielzoeker erkend is als vluchteling omdat hij atheïst geworden is, alsook naar een artikel van BBC News dienaangaande. Hoewel dit arrest over atheïsme in Afghanistan gaat meent verzoeker dat dit arrest van toepassing is in zijn situatie daar Iran en Afghanistan dezelfde taal, traditie en mentaliteit hebben. Verzoeker meent dat de Islam in alle aspecten van het dagelijks leven in Iran aanwezig is en dat het in de praktijk onmogelijk is dat hij zijn desinteresse in de islam verbergt. Hij zal naar eigen zeggen eerstdaags in de negatieve aandacht van de lokale inwoners en de overheid komen en zo zal hij het risico lopen om vervolgd te worden of minstens onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Waar te dezen in de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat hij verklaarde, behalve met zijn ouders, zijn persoonlijke gedachten over religie nooit ergens publiekelijk te hebben gedeeld, werpt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal over het hoofd heeft gezien dat hij heel lang in Turkije gewoond heeft, waar de islam niet zo sterk aanwezig is zoals dit in Iran het geval is. Het Commissariaat-generaal denkt dat men slechts problemen krijgt wanneer men zijn persoonlijke gedachten publiekelijk deelt, doch heeft hierbij nagelaten rekening te houden met het feit dat persoonlijke handelingen, zijnde actieve deelname in alle aspecten van het dagelijks leven, dat sterk gekleurd is door islam, ook voor vervolging kunnen zorgen, aldus nog verzoeker.

Tot slot betwist verzoeker het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat vele Iraniërs verblijvende in het buitenland zonder noemenswaardige problemen Iran kunnen in- en uitreizen, indien de persoon voor zijn vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten en indien hij (in het buitenland) geen activiteiten heeft gehad die het Iraanse regime kunnen schaden. Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat zijn vader in België activiteiten heeft gehad die het Iraanse regime kunnen schaden. Aangezien hij de naam van zijn vader draagt zal hij naar eigen zeggen bij een eventuele terugkeer in de luchthaven tegengehouden en ondervraagd worden. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uit het Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 24 december 2013, waaruit blijkt dat oppositionele Iraniërs in het buitenland nauwlettend in de gaten worden gehouden, mogelijk met speciale aandacht voor asielzoekers, en dat internetgedrag in het buitenland aanleiding kan zijn voor verdenking. Op basis van het huidige ambtsbericht is verzoeker dan ook van oordeel dat zijn (internet)activiteiten in België bij de Iraanse overheid bekend zijn geworden en dat hij bij een eventuele terugkeer het risico loopt vervolgd te worden.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, poneert verzoeker dat hij bij een eventuele terugkeer zal worden tegengehouden in de luchthaven en zal ondervraagd worden over zijn verblijf in het buitenland.

Tot slot laakt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij stelt als minderjarige, op legale wijze, zijn land te hebben verlaten omwille van problemen die zijn vader zou hebben gekend doch in het kader van de asielaanvraag van zijn vader een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen zodat derhalve ook ten aanzien van hem niet kan besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) zijn vrees dat de autoriteiten hem bij zijn eventuele terugkeer naar Iran zouden viseren omdat hij illegaal in het buitenland verbleef een louter vermoeden betreft, niet gestoeld op objectieve feiten, niets erop wijst dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn statuut in het buitenland, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat vele Iraniërs verblijvende in het buitenland zonder noemenswaardige problemen Iran kunnen in- en uitreizen, indien de persoon voor zijn vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten en indien hij (in het buitenland) geen activiteiten heeft gehad die het Iraanse regime kunnen schaden en verzoeker expliciet verklaarde geen problemen te hebben gekend in Iran, Iran legaal te hebben verlaten en geen lid of sympathisant te zijn van een politieke partij/organisatie, (iii) hij, behalve met zijn ouders, zijn persoonlijke gedachten over religie – namelijk het feit dat hij enkel in een God gelooft maar niet in een religie – nooit ergens publiekelijk heeft gedeeld, (iv) aangaande zijn militaire dienstplicht dient te worden opgemerkt dat het tot de soevereine bevoegdheid van iedere nationale staat behoort om dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor de militaire dienst, zijn stelling geen legerdienst te hebben gedaan en hiervoor misschien een gevangenisstraf of geldboete te kunnen krijgen louter hypothetisch is, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Iraniërs die in het buitenland verblijven/verbleven bij een (definitieve) terugkeer hun dienstplicht dienen te vervullen en verzoeker, gepeild naar eventuele bezwaren om zijn legerdienst te doen, stelde dat hij in het algemeen niets tegen legerdienst heeft, (v) het gegeven dat hij in Iran geen naaste familieleden heeft om hem er op te vangen een louter persoonlijk motief betreft dat niet ressorteert onder de criteria van de vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming en (vi) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen daar zij enkel zijn identiteit en nationaliteit, de identiteit en het verblijfsstatuut van zijn vader en de identiteitsgegevens van zijn moeder en van haar kinderen betreffen, gegevens welke niet in twijfel worden getrokken.

2.4.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. In zoverre verzoeker zijn asielaanvraag steunt op de problemen die zijn vader heeft uiteengezet in het kader van diens asielaanvraag, dient erop gewezen dat Raad bij arrest nr. 129 380 van 15 september 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers vader heeft verworpen omdat geen geloof kan worden gehecht aan het door hem uiteengezette asielrelaas.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"(...) 2.2.4. Verzoekende partij geeft de definitie van het begrip vluchteling en zij tracht in haar verzoekschrift aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Verzoekende partij herhaalt dat zij in haar land van herkomst het slachtoffer is geworden van meerdere veroordelingen omdat zij problemen had blootgelegd en omdat zij zich niet wilde schikken naar de religieuze voorschriften. Daarnaast werd zij gearresteerd naar aanleiding van de betogingen in 2009, hiervoor vreesde zij voor haar leven.

2.2.5.1. Aangaande de vaststellingen dat verzoekende partij geen begin van bewijs heeft kunnen voorleggen van haar deelname aan de demonstraties in Teheran in 2009 en zij hier evenmin overtuigende verklaringen over heeft afgelegd, wijst verzoekende partij erop dat zij duidelijk heeft aangegeven dat de verkiezingen haar vroeger niet echt interesseerden maar dat zij door omstandigheden van houding is veranderd. Zo heeft zij duidelijk uitgelegd dat de volledige bevolking het regime beu was. Verzoekende partij licht verder toe dat zij, zoals vele mensen, in Teheran is gaan protesteren omdat daar de betogingen plaatsvonden, en niet in Mashad.

Verzoekende partij wijst er eveneens op dat zij op gedetailleerde wijze heeft kunnen weergegeven hoe zij werd opgepakt tijdens deze betogingen en zij onderstreept dat deze verklaringen correleren met de objectieve landeninformatie waarover zij beschikt (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Deze objectieve informatie toont aan dat zij naar aanleiding van haar arrestatie tijdens de betoging wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad merkt op dat, wanneer verzoekende partij wordt gevraagd of zij haar deelname aan de protestbetogingen in Teheran op enige manier kan bewijzen, zij stelt dat er op haar facebookaccount een foto stond van haar tijdens deze betogingen, maar dat zij deze foto niet meer kan terugvinden. Verzoekende partij heeft eveneens aangegeven dat zij een USB-stick had met beelden die zij met haar camera had genomen, maar dat deze werd gestolen in haar opvangcentrum. Zij zegt dat zij deze beelden nergens anders heeft bewaard (administratief dossier, stuk 9, p. 10). De Raad is van oordeel dat het toch zeer opvallend is dat verzoekende partij al het bewijsmateriaal betreffende haar deelname aan de betogingen in Teheran, die de rechtstreekse aanleiding vormde voor haar vlucht uit Iran, is verloren en dat zij op geen enkele andere manier meer aan dit materiaal kan geraken. Deze vaststelling, die uiteraard dient te worden samen gelezen met de rest van de motivering dienaangaande, vormt dan ook een negatieve indicatie voor haar geloofwaardigheid.

Betreft het argument dat verzoekende partij duidelijk heeft weergegeven dat zij aanvankelijk inderdaad weinig interesse vertoonde voor de verkiezingen maar dat zij door omstandigheden van houding is veranderd, reden waarom zij heeft deelgenomen aan de betogingen en de uitleg dat zij hiervoor naar Teheran is gegaan omdat daar de (grote) demonstraties plaatsvonden, duidt de Raad er nogmaals op dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat haar deelname aan de acties die plaatsvonden na de presidentsverkiezingen, de rechtstreekse aanleiding betrof voor haar vertrek uit haar land van herkomst. De Raad wijst er tevens op dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij eerder al in de problemen was geraakt met de Iraanse autoriteiten omwille van haar opstandig gedrag. Zo zou zij al enkele keren zijn opgesloten, zou zij veroordeeld zijn tot het krijgen van 100 zweepslagen en tot de betaling van een boete. Nu verzoekende partij reeds in een bijzonder slecht daglicht stond bij haar autoriteiten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij zeer duidelijke redenen zou kunnen geven waarom zij zich zou hebben ingelaten met dergelijke risicovolle activiteiten, die dan ook nog eens op bijna 900 kilometer van de stad waarin zij woonachtig was, plaatsvonden. Zoals verwerende partij heeft vastgesteld, blijkt dit echter niet het geval te zijn. Verzoekende partij kon immers slechts vaagweg stellen dat zij wou protesteren omdat ze hun stem hadden gestolen, terwijl zij niet eens gestemd had tijdens de verkiezingen van 2009 en zij voordien slechts één keer zou hebben gestemd en zij dan nog een blanco stem zou hebben uitgebracht. Verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor weergegeven dat het slechts een smoes was die iedereen gebruikte om buiten te komen en het regime omver te werpen en wijst er in haar verzoekschrift op dat zij van houding was veranderd en dat zij net zoals de bevolking het regime beu was. Dergelijke verklaringen volstaan naar het oordeel van de Raad niet om aannemelijk te maken dat verzoekende partij, die voordien nog nooit een duidelijke stem had uitgebracht en die reeds problemen had ondervonden waardoor zij bijzonder op haar hoede diende te zijn, zich zonder duidelijke motivatie alsnog zou hebben ingelaten met dergelijke risicovolle activiteiten. De Raad wijst er nog op dat deze vaststelling dient te worden samen gelezen met de hierboven vermelde motivering dat het vreemd is dat verzoekende partij helemaal geen begin van bewijs kan bijbrengen van haar beweerde deelname aan de betogingen en, onder meer, met de bevinding dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende de modaliteiten van haar vrijlating na haar arrestatie en dat zij zich niet afdoende heeft geïnformeerd over de huidige stand van zaken in Iran.

Waar verzoekende partij nog stelt dat uit de objectieve landeninformatie die zij bijbrengt, blijkt dat zij naar aanleiding van haar arrestatie bij de betoging wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft, duidt de Raad erop dat de verwijzing naar dergelijke algemene landeninformatie niet voldoende is om een persoonlijke vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen. Deze vrees dient immers in concreto te worden aangetoond.

2.2.6.1. Wat betreft de door verwerende partij gedane vaststellingen omtrent de verklaringen over de borg, hamert verzoekende partij erop dat zij steeds heeft aangegeven dat zij niet beter wist dan dat haar broer een borg had geplaatst via de eigendomsakte. Zij heeft echter aangegeven dat zij denkt dat haar broer ook wel zijn lange arm heeft gebruikt om haar vrij te krijgen. Er valt niet in te zien waarom dit een tegenstrijdigheid zou zijn, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen die verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd, kan worden afgeleid dat zij met enige zekerheid stelde dat zij werd vrijgelaten op borg (administratief dossier, stuk 13, p. 2). Dit staat dan weer in schril contrast met de door verzoekende partij geuite onzekerheid op het Commissariaat-generaal ("Ik weet niet hoe ze het dan gedaan hadden, maar ze hebben me vrijgekregen. Ze zeiden dat ze de eigendomsakte van het huis van mijn broer hadden neergelegd. Ik weet niet of dat waar is, ik denk eigenlijk dat hij zijn lange

arm gebruikt heeft.”, administratief dossier, stuk 9, p. 11). Wat er ook van zij, de Raad vindt het vooral doorslaggevend dat verzoekende partij meer dan vier jaar na de door haar voorgehouden feiten nog steeds niet op de hoogte is of zij al dan niet via borgstelling vrijkwam, temeer nu zij heeft verklaard nog steeds contact te hebben met familie in Iran. Verzoekende partij heeft verklaard dat zij helemaal niet weet wat er verder nog met de borg is gebeurd en dat haar familie haar vertelde dat zij er zich niets van moest aantrekken en gewoon verder moest leven (administratief dossier, stuk 9, p. 11-12). Verzoekende partij verschaft dienaangaande geen enkele uitleg in haar verzoekschrift. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat er in de bestreden beslissing tevens op gewezen wordt dat verzoekende partij ook helemaal geen begin van bewijs heeft kunnen voorleggen van deze borg.

2.2.7.1. Nopens het feit dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd aangaande een huiszoeking door de Iraanse politie na haar vertrek, licht verzoekende partij toe dat zij heeft verklaard dat zij deze informatie heeft vernomen van haar broer en dat zij deze informatie dan ook heeft laten neerschrijven tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Echter, later vernam zij van haar echtgenote dat deze informatie niet correct was. Zij heeft dit tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dan ook rechtgezet.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand verweer in feite neerkomt op het louter herhalen van de eerder verschaft uitleg tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verwerende partij motiveert dienaangaande dat een dergelijke uitleg niet kan overtuigen, aangezien verzoekende partij heeft aangegeven dat zij deze informatie aanvankelijk van haar eigen broer heeft verkregen en het niet geloofwaardig is dat hij niet op de hoogte zou zijn van het feit dat niet hun ouders maar de burens van verzoekende partij werden ondervraagd. Het herhalen van dezelfde uitleg biedt vanzelfsprekend geen ander licht op het motief in kwestie.

Waar verzoekende partij nog de aandacht wenst te vestigen op het feit dat haar vrouw en kinderen reeds vier jaar illegaal in Turkije verblijven en dat dit niet het geval zou moeten zijn indien zij geen problemen hadden, merkt de Raad op dat uit het loutere feit dat het gezin van verzoekende partij reeds vier jaar illegaal in Turkije verblijft, niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij en haar gezin werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren in hun land van herkomst.

2.2.8.1. Met betrekking tot de bemerking dat verzoekende partij een gebrek aan interesse kan worden verweten omtrent haar problemen in haar land van herkomst en dat zij hier onvoldoende precieze informatie over kan geven, oppert verzoekende partij dat zij heeft aangegeven dat zij zich wel degelijk heeft geïnformeerd bij haar familie, doch dat zij haar geen verdere informatie konden geven. Dit is volgens verzoekende partij niet geheel onbegrijpelijk gelet op de objectieve informatie die zij bijbrengt en waaruit blijkt dat rechtszaken in Iran lang op zich kunnen laten wachten (bijlage 3 bij het verzoekschrift).

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, wanneer haar verschillende keren gevraagd werd naar de stand van zaken in Iran, uiterst vage en onwetende verklaringen heeft afgelegd. Verzoekende partij blijkt, meer dan vier jaar na de feiten, niet eens te weten of er nu al dan niet een rechtszaak tegen haar loopt in Iran. De enige informatie die zij kan geven is dat haar familie haar laat weten dat zij hier geen vragen over dient te stellen en dat zij niet moet terugkomen naar Iran. De Raad is allerminst overtuigd door dergelijke vage verklaringen. Waar verzoekende partij argumenteert dat zij wel degelijk heeft gevraagd naar de stand van zaken maar dat haar familie haar geen verdere informatie kan geven, hetgeen volgens verzoekende partij logisch is omdat uit objectieve landeninformatie blijkt dat rechtszaken zeer lang kunnen duren in Iran, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekende partij niet eens kon zeggen of er nu al dan niet een rechtszaak lopende is in Iran en of zij nu al dan niet voor een rechtbank dient te verschijnen. Gelet op de ernst van de door verzoekende partij beschreven feiten, is de door haar beschreven totale onwetendheid/vaagheid vanwege haar familie, allerminst geloofwaardig. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verdere verloop van de situatie wijst op een flagrante desinteresse die uiteraard verder afbreuk doet aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.9.1. Inzake de door verwerende partij gedane vaststellingen omtrent de werkzaamheden van verzoekende partij bij de Iraanse politie en bij het departement dat verantwoordelijk is voor de organisatie van de grensmarkten en omtrent haar veroordeling door de militaire rechtbank (tot de betaling van een geldboete) en de door het personeelscomité opgelegde straf (100 zweepslagen), haalt verzoekende partij aan dat het onbegrijpelijk is dat verwerende partij twijfelt aan haar werk bij de Iraanse politie, nu zij daar op een heel geloofwaardige manier verklaringen over heeft afgelegd. Ook aangaande de veroordeling door de militaire rechtbank heeft zij overtuigende verklaringen afgelegd die verifieerbaar zijn. Zo heeft zij bijvoorbeeld uitgelegd dat zij toen zij een paspoort wou gaan halen, zij dit document niet kreeg vooraleer zij het eerste deel van haar geldboete had betaald.

Verzoekende partij verwijst, met betrekking tot de opmerking van verwerende partij dat zij bepaalde beweringen niet kan staven met enig begin van bewijs, naar paragraaf 197 van het UNHCR "Handbook on Procedures and Criteria", waarin gesteld wordt dat de op haar rustende bewijslast niet te strikt dient te worden toegepast.

Verzoekende partij besluit dat haar verklaringen over voormelde elementen wel degelijk geloofwaardig zijn en dat de gebeurtenissen in kwestie mee in acht dienen te worden genomen bij het evalueren van haar vlucht naar aanleiding van haar deelname aan de betoging.

2.2.9.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen, is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om haar tewerkstelling bij de politie/het departement verantwoordelijk voor de organisatie van de grensmarkten en haar arrestaties/veroordelingen/lifstraffen te bewijzen. Verzoekende partij verkondigt tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat haar broer al deze bewijsstukken heeft verbrand uit angst voor de autoriteiten. Verwerende partij zet echter uiteen waarom zij deze verklaring weinig aannemelijk acht. In het verzoekschrift wijst verzoekende partij erop dat zij gedetailleerde en heel geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over deze elementen/gebeurtenissen en dat de bewijslast die op haar rust volgens de richtlijnen van UNHCR niet al te strikt mag worden toegepast. Deze uitleg kan echter niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor het feit dat verzoekende partij betreffende essentiële onderdelen van haar asielrelaas geen enkel begin van bewijs kan bijbrengen. Zij voert in haar verzoekschrift ook geen verweer aan met betrekking tot de vaststelling dat haar uitleg – deze stukken zouden allen verbrand zijn door haar broer – niet overtuigt. Verder wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat weinig precieze en weinig coherente verklaringen werden afgelegd omtrent haar veroordeling door de militaire rechtbank en dat deze voorgehouden feiten hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Betreft haar bewering dat zij enkele maanden werd vastgehouden en na haar vrijlating 100 zweepslagen kreeg, merkt verwerende partij ook nog op dat er hoe dan ook goede redenen zijn om aan te nemen dat deze feiten zich bij terugkeer naar Iran niet opnieuw zullen voordoen, gelet op het feit dat verzoekende partij na deze aanhouding en lijfstraf nog meer dan vijf jaar in Iran zou zijn verbleven. Verwerende partij beschouwt deze vrees dan ook niet als actueel. Voormelde motivering wordt niet in een ander daglicht gesteld door de in het verzoekschrift aangebrachte argumentatie dat zij wel degelijk geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

2.2.10. In de bestreden beslissing wordt eveneens aangehaald dat verzoekende partij flagrant tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over haar paspoort, hetgeen volgens verwerende partij ernstige vragen doet rijzen over de wijze waarop zij haar land van herkomst heeft verlaten. Aangezien verzoekende partij in haar verzoekschrift met geen woord rept over deze vaststelling, wordt het motief als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad overgenomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij de bescherming van haar land van herkomst niet kan inroepen en dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheid hebben om haar individuele bescherming te bieden (bijlage 5 bij het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Voormelde bemerking doet dan ook niet ter zake. Hetzelfde kan gesteld worden met betrekking tot haar opmerking dat verzoekende partij in Iran geen kans heeft op een eerlijk proces (bijlage 4 bij het verzoekschrift).

2.2.12. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar en citeert passages uit enkele rapporten/nieuwsberichten (bijlage 6, 7, 8 en 9 bij het verzoekschrift) om de algemene mensenrechtenproblematiek, het democratisch deficit en de onfortuinlijke behandeling van dissidenten/oppositieleden in Iran aan te kaarten. De Raad wijst er wederom op dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij geschetste profiel en activiteiten en de problemen die zij hierdoor beweert te hebben ondervonden in haar land van herkomst. Het verwijzen naar dergelijke landeninformatie biedt dan ook geen enkel soelaas. De Raad verwijst verder nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.14..

2.2.13. Gelet op het geheel van voorgaande uiteenzetting dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan ook niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielfrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de mensenrechtensituatie in haar land van herkomst (zie punt 2.2.12.) doch zij toont niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen omwille van voorgehouden problemen die zijn vader in Iran zou hebben gekend.

2.7. Waar verzoeker aanvoert dat hij reeds meer dan 7-8 jaar niet meer in Iran woont en dat hij bij een eventuele terugkeer het risico zal lopen op vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn lang verblijf in het buitenland en omwille van het verblijf en de activiteiten van zijn vader in België, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker nergens toelicht welke activiteiten zijn vader in België dan wel zou hebben ontplooid die het Iraanse regime kunnen schaden en die er aldus zouden kunnen toe leiden dat verzoeker problemen zou kunnen ondervinden in geval van terugkeer naar Iran. Ook tijdens het gehoor maakte verzoeker geen gewag van dergelijke activiteiten en verklaarde hij, gevraagd waarmee zijn vader bezig is in België, slechts "Hij werkt bij de gemeente Koksijde" (administratief dossier, stuk 6, p. 5).

Voorts wijst de Raad erop dat in het door verzoeker aangehaalde Nederlands ambtsbericht van 24 december 2013 omtrent de terugkeer van Iraanse asiellozoekers (onder andere) het volgende beschreven staat: "(...) Normaliter worden Iraanse burgers bij vertrek of terugkomst in Iran niet naar hun wachtwoorden gevraagd. Hetzelfde geldt voor Iraniërs die inreizen met laissez passer of een asielloverzoek elders hebben gedaan, behalve wanneer hun (internet)gedrag in het buitenland volgens de veiligheidsdiensten aanleiding is voor verdenking. Het in het openbaar uiten of op internet plaatsen van kritiek op de overheid vanuit het buitenland is in Iran strafbaar, volgens onder meer artikel 5 en 7 van het nieuwe Wetboek van Strafrecht. Soms komt het voor dat "verdachte" Iraanse burgers bij aankomst op de Tehran International Airport worden gevraagd in te loggen op hun YouTube en Facebook account. In sommige gevallen worden zij gedwongen informatie te verwijderen die door de overheid als controversieel of bedreigend wordt ervaren. (...) Voor inreis in Iran is een geldig paspoort of laissez passer nodig. Jaarlijks keren duizenden in het buitenland verblijvende Iraniërs, onder wie voormalige asiellozoekers, zonder problemen voor korte of langere tijd voor zaken, vakantie of familiebezoek terug naar Iran. (...) Over de behandeling van teruggestuurde asiellozoekers is weinig bekend, behalve dat websites van oppositiebewegingen melding maken van het inleveren van paspoorten of laissez-passers bij binnenkomst in Iran. Ook zouden ze aan de grens enkele vragen moeten beantwoorden. Over straffen of een strengere aanpak is niets bekend (...)" (p. 16, 31 en 53).

In de bestreden beslissing werd, verwijzende naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Iran. Terugkeer" van 26 juni 2015), voorts reeds gesteld dat vele Iraniërs verblijvende in het buitenland zonder noemenswaardige problemen Iran kunnen in- en uitreizen, indien de persoon voor zijn vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten en indien hij (in het buitenland) geen activiteiten heeft gehad die het Iraanse regime kunnen schaden. Deze informatie wordt niet tegengesproken door het Nederlands ambtsbericht van 24 december 2013 waarnaar verzoeker verwijst. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er in dit verband terecht op dat verzoeker expliciet verklaarde geen problemen te hebben gekend in Iran, Iran legaal te hebben verlaten

en geen lid of sympathisant te zijn van een politieke partij/organisatie (administratief dossier, stuk 6, p. 9, p. 12 en p. 18-19). De commissaris-generaal oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoekers vrees dat de autoriteiten hem bij zijn eventuele terugkeer naar Iran zouden viseren omdat hij illegaal in het buitenland verbleef een louter vermoeden betreft, niet gestoeld op objectieve feiten, en niets erop wijst dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn statuut in het buitenland. Het loutere feit dat verzoeker bij een eventuele terugkeer mogelijks zal worden tegengehouden in de luchthaven en zal ondervraagd worden over zijn verblijf in het buitenland, kan bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig worden beschouwd om te worden gekwalificeerd als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit hoger aangehaalde informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat, zo afgewezen asielpzoekers bij aankomst inderdaad worden ondervraagd en er wordt nagegaan of de persoon in het buitenland activiteiten heeft gehad die het Iraanse regime kunnen schaden, de persoon nadien zal worden vrijgelaten indien er geen bezwarende feiten zijn gevonden (p. 8-9).

Het is de Raad overigens niet duidelijk op welke wijze verzoeker met een loutere verwijzing naar het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 24 december 2013 meent te kunnen aantonen dat zijn internetactiviteiten in België bij de Iraanse autoriteiten bekend zijn en dat hij in geval van terugkeer het risico loopt om vervolgd te worden. Uit de door verzoeker geciteerde passage blijkt immers slechts dat vooral de Iraanse oppositie in het buitenland nauwlettend in de gaten wordt gehouden, profiel waaraan verzoeker duidelijk niet beantwoordt. De Raad benadrukt dat een loutere verwijzing naar voormeld ambtsbericht niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven en het feit dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij of zijn vader oppositieactiviteiten zouden uitvoeren vanuit België, in gebreke.

2.8. In zoverre verzoeker nog opwerpt dat het Commissariaat-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat hij zich niet aangetrokken voelt tot een bepaalde gevestigde godsdienst, gaat hij voorbij aan de overweging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze in de bestreden beslissing opmerkt als volgt: *“Wat betreft uw geloof – namelijk het feit dat u enkel in een God gelooft maar niet in een religie - verklaarde u, behalve met uw ouders, uw persoonlijke gedachten over religie nooit ergens publiekelijk te hebben gedeeld (gehoor CGVS, p.2,12).”* Het is de Raad niet duidelijk wat de relevantie is van verzoekers opmerking in dit verband dat hij heel lang in Turkije gewoond heeft, waar de islam niet zo sterk aanwezig is zoals dit in Iran het geval is.

Waar verzoeker te dezen verwijst naar een beslissing van de asielinstantie in het Verenigd Koninkrijk waarin een Afghaanse asielzoeker erkend is als vluchteling omdat hij atheïst geworden is, benadrukt de Raad dat opdat de overwegingen in deze erkenningsbeslissing naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie in Iran vergelijkbaar is met de situatie in Afghanistan, *quod non in casu*. Verzoeker kan immers bezwaarlijk worden gevolgd in zijn betoog dat Iran en Afghanistan dezelfde taal, traditie en mentaliteit hebben. Bovendien wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij of zijn vader, die blijkens verzoekers verklaringen altijd ‘zonder godsdienst’ was (administratief dossier, stuk 6, p. 2-3) in Iran ooit (geloofwaardige) problemen hebben ondervonden omwille van hun geloof. Hij brengt bovendien geen concrete elementen aan ter staving van zijn betoog dat de islam in alle aspecten van dagelijks leven in Iran aanwezig is, dat het in de praktijk onmogelijk is dat hij zijn desinteresse in de islam verbergt, dat hij eerstdaags in de negatieve aandacht van de lokale inwoners en de overheid zal komen en dat hij zo het risico zal lopen om vervolgd te worden of minstens onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, doch hij beperkt zich in dit verband tot blote beweringen en loutere vermoedens en speculaties van zijnentwege, waarmee hij er allerm minst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar wordt uiteengezet dat (i) aangaande zijn militaire dienstplicht dient te worden opgemerkt dat het tot de soevereine bevoegdheid van iedere nationale staat behoort om dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor de militaire dienst, zijn stelling geen legerdienst te hebben gedaan en hiervoor misschien

een gevangenisstraf of geldboete te kunnen krijgen louter hypothetisch is, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Iraniërs die in het buitenland verblijven/verbleven bij een (definitieve) terugkeer hun dienstplicht dienen te vervullen en verzoeker, gepeild naar eventuele bezwaren om zijn legerdienst te doen, stelde dat hij in het algemeen niets tegen legerdienst heeft en (ii) het gegeven dat hij in Iran geen naaste familieleden heeft om hem er op te vangen een louter persoonlijk motief betreft dat niet ressorteert onder de criteria van de vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Deze pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Evenmin betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad deze stukken om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.10. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aangezien de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86), kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) van de vreemdelingenwet nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekers grief dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het derde middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.11.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er actueel in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.14. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS